

Mich Vraa

I øjeblikket er den ret kaotisk, min udsigt. Uden for vinduerne er der ikke meget at komme efter, regn og grå himmel, men når jeg arbejder, er skrivebordet fuldt af print, notater og bøger. Foruden gamle kameraer, indkøbt gennem de seneste måneder i Herning, København og Berlin. Man kunne kalde det hands-on-research. Hovedpersonen – Faith – i min vestindiske romantrilogis sidste bog er fotograf i 1917, da USA overtager Dansk Vestindien, og hendes far havde samme profession under Fireburn-oprøret på Sankt Croix fyrré år tidligere. Han hedder Carl, og det er ham, man møder som en lille dreng med et papskilt om halsen på sidste side i bog to, »Peters kærlighed«. Research er altid en afvejning. Den kommer nemt til at stå i vejen for skriveteknikken, men uden særlig viden kan man ikke skrive en roman. Jeg tror, min journalistiske fortid er en god hjælp her – jeg kan faktisk skrive og researche i samme stund og sidder ikke sjældent med Carls gamle trækamera på skødet mens jeg skriver om de grufulde ting, han fotograferede i 1878.

Scener fra en familie

Den fabelagtige familien Frank

★★★★☆

Forfatter: Michael Frank. Oversætter: Karsten Nielsen. Sider: 368. Pris: 300 kr. Forlag: Lindhardt og Ringhof.

Af Thorkil Jacobsen
thja@berlingske.dk

Alle familier har det vel, intriger, tabuer, magtkampe og en masse andet snavs spundet ind i relationerne. Men få steder er nettet så komplekst og klaustrofobisk som hos amerikanske Michael Frank.

Det har han nu skrevet memoirer om. »Den fabelagtige familien Frank« hedder bogen, som er hans debut, men som forhåbentlig er første bog i et stort forfatterskab. For lad det være sagt med det samme: Michael Frank skriver skarpt, kærligt, elegant, men med vreden ulmende lige under overfladen, så fortællingen aldrig går i stå, men konstant truer med at eksplodere som en gryde under tryk.

Imidten af »Den fabelagtige familien Frank« står Michael Franks tante, Harriett Frank Jr, normalt bare kaldt Hank eller Tante Hankie. Hun er søster til Michaels far, men samtidig gift med Michaels morbror. Kompliceret, ja, og det bliver værre (eller bedre hvis man er læser og fascineret af familiedramaer a la Ingmar Bergman) for de to bedstemødre

bor samtidig sammen i en lille lejlighed, og alle tre hjem er placeret tæt på hinanden i Los Angeles.

Tante Hankie er familiens omdrejningspunkt. Hun er forførende, idérig, smuk og flamboyant. Sammen med sin mand skriver hun manuskripter, primært omskrivninger af bøger, men hun nøjes ikke med at iscenesætte bøger. Hele hendes liv synes iscenesat, og hele omgangskredsen bliver karakterer i et stort drama, sat op af hendes forskellige humørskift.

Michael Frank skriver om sin onkel og tante: »De samtalede i noget, der mindede om dialoger (især når de var opflammet af noget, eller hun var vred, så derfor ofte), eller iscenesatte begivenheder, der passede sig bedre for et opdigtet end et reelt liv.«

Denne kvinde har kastet hele sin kærlighed på Michael. Den otte-årige dreng har - ifølge sin tante - et stort kunstnerisk talent, som langt overstiger hans »kedelige« forældres og egentlig gør ham mere egnet til at være hendes barn. Noget hun ikke holder sig tilbage fra at fortælle hverken Michael eller hans forældre.

Tante Hankie er fantastisk selskab, både for Michael og for os som læsere. En kvinde, som er langt fra klichétunge beskrivelser af »en frygtelig kvinde« og meget mere nuanceret i sin dragende, narcissistiske, på samme tid elskelige og krævende personlighed. En kvinde som sender tanker hen på Thorkild Bjørnvigs beskrivelser af Karen Blixen i »Pagten - Mit venskab med Karen Blixen«.

Harriett Frank er den forførende lærer, der kan åbne døre ind til verdener, som er så fantastiske, at Michael Frank føler sig velsignet ved at opleve dem. Litteratur, arkitektur, kunst og selvfølgelig film. Men hun er også heksen, der konstant forsøger at kile en afstand ind mellem barnet Michael Frank og hans forældre. Langsomt trækker hun sin nevø ind i sit spil om kærlighed og fjendskab, kunstneriske ambitioner og troskab.

Ligesom Thorkild Bjørnvig formår Michael Frank at beskrive dette spil med et vist klarsyn, selv om han selv er en vigtig brik - måske den vigtigste - i det. Resultatet er frydefuldt grupvækkende læsning og et monument over en families forskruede kærlighed. Der er en ironi i, at den kvinde, der hele hans liv har fortalt Michael Frank, at han var en stor forfatter, bliver afklædt i hans første bog. Som om bogen selv er det sidste ord mellem de to, på samme tid en overgivelse og et opgør, et »ja, jeg er forfatter - og jeg har ikke brug for dig mere.«

ERINDRINGSROMAN

»Resultatet er frydefuldt grupvækkende læsning og et monument over en families forskruede kærlighed«